

nou, nemohl by soud vůbec přikročiti ke zkoumání dalších výtek stížnosti, neboť by nař. rozhodnutí musilo býti již z tohoto důvodu zrušeno. Obdobnou námitku st-lova odvolání zamítlo nař. rozhodnutí poukazem na to, že k výroku schvalovacímu podle § 16 zákona č. 35/1908 z. z. čes. je možno přikročiti teprve tehdy, až je věc pořadem instančním definitivně vyřízena.

Soud musil uznati, že toto stanovisko žal. úřadu je ve shodě se zákonem. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 35/1908 z. z. čes. je disciplinární nález, jímž se vyslovuje nucené dání do výslužby nebo propuštění ze služby obec. úředníka, předložiti okr. výboru k schválení. Příslušný akt okr. výboru jeví se tedy aktem schvalovacím, který musí přistoupiti k usnesení obce o disciplinárním nálezu, jež není možno tudíž pokládati za perfektní, dokud se mu zákonem předepsaného schválení nedostane. Z povahy aktu schvalovacího plyne však, že okr. výbor může o schválení rozhodovati teprve, když je právní existence aktu schvalovacího zajištěna, t. j. když se akt ten stal vůči obec. úředníku, jehož se disciplinární nález týká, účinným a nezvratným, tedy když proti němu nabyl právní moci (srovn. nález Boh. A 9029/31 a nálezy tam citované). Vzhledem k tomu musí obec. úředník, vůči němuž byl vydán disciplinární nález, vyžadující schválení okr. výboru, brániti se proti němu ihned, jakmile mu byl doručen, neboť zmešká-li lhůtu proti usnesení obec. zastupitelstva, nemohl by účinně disciplinární nález naříkati teprve po schválení okr. výborem (viz usnesení Boh. A CCCLXXVI/29). Jestliže však okr. výbor může své schválení disciplinárního nálezu vysloviti teprve tehdy, je-li nález právně účinný a nezvratný, nemůže úřad, který rozhoduje o usnesení obec. zastupitelstva obsahujícím disciplinární nález na odvolání dotčeného obec. úředníka, vyčkávatí schvalovacího aktu, nýbrž naopak musí odvolání vyřídití dříve, nežli je schválení uděleno. — — —

Č. 12.462.

Řízení správní: * »Jinými patrnými nesprávnostmi«, které opravňují úřad k opravě dle § 73 spr. řádu, rozumějí se jen takové zřejmé rozpory smyslové a omyly povahy skutkové, jichž oprava nemá vlivu na obsah opravovaného rozhodnutí.

(Nález z 25. června 1936 č. 13.502/36.)

Věc: Lambert M. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. prosince 1933 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (oprava rozhodnutí podle § 73 spr. řádu).

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trhovou smlouvou ze 14. května 1926 prodali Lambert M. ml. a spol. jako dědicové Lamberta M. dům čp. 172 ve Svobodných Dvorech manželům Františku a Anně K.

Platebním rozkazem z 28. května 1931 vyměřil zem. inspektorát zcizitelům dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Odvolání zcizitelů, v němž namítáno, že pozůstalost po Lambertu M. st. jako strana prodávající nebyla vůbec vyzvána podati přiznání, takže nemohly býti uplatňovány náklady, zamítl okr. úřad v Hradci Králové rozhodnutím z 18. července 1933. V důvodech poukázal k tomu, že výzva k přiznání byla doručena 14. července 1930 do rukou Lamberta M. ml., přiznání podáno nebylo a k nákladům teprve v odvolacím řízení uplatňovaným přihlížeti nelze.

K odvolání Lamberta M., v němž tento popíral, že byl pověřen zastupováním ostatních spoludědiců, zem. úřad v Praze rozhodnutím ze 17. října 1933 platební rozkaz z 28. května 1931 zrušil »za tím účelem, aby zem. inspektorát provedl nové vyměřovací řízení«. Nelzeť ustanovení § 16 odst. 4 dávk. prav. aplikovati na spoludědice, kteří do odevzdání pozůstalosti nejsou spoluvlastníky podle § 361 o. z. o., nýbrž jen zástupci pozůstalosti. Úřad je proto povinen vyzvati dědice, aby si jmenovali společného zmocněnce; neučinil-li tak, je povinen prováděti vyměřovací řízení s každým spoludědicem individuálně. Úřad provedl řízení s dědicem, který ostatními spoludědici k jich zastupování zmocněn nebyl.

K upozornění zem. inspektorátu z 24. listopadu 1933, že podle usnesení okr. soudu v Karlíně z 15. června 1926 byla pozůstalost v den uzavření tržové smlouvy téměř již rok odevzdána dědicům, takže dědicové v den smlouvy byli již spoluvlastníky prodávané nemovitosti ve smyslu § 16 odst. 4 dávk. prav., opravil zem. úřad v Praze novým rozhodnutím z 12. prosince 1933 svoje rozhodnutí ze 17. října 1933 podle § 73 správ. řádu tak, že zrušil platební rozkaz z 28. května 1931 »za účelem doplnění vyměřovacího řízení zjištěním, kdy byla pozůstalost dědicům skutečně odevzdána«. V důvodech uvedeno: »Jak bylo v rozhodnutí ze 17. října 1933 vyloženo, nejsou spoludědicové až do odevzdání pozůstalosti spoluvlastníky pozůstalostního jmění ve smyslu § 361 o. z. o. a nevztahuje se na ně předpis odst. 4 § 16 dávk. prav. Kdy však byla v daném případě pozůstalost skutečně odevzdána, není ze spisů patrno. Skutková podstata je proto neúplná a neposkytuje dostatečného podkladu pro právní posouzení věci. Třeba ji proto v tomto směru doplniti.«

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, bylo uváženo:

Žal. úřad, jak patrno z nař. rozhodnutí, opravil svoje rozhodnutí ze 17. října 1933 na základě § 73 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Stížnost popírá, že byly splněny předpoklady pro použití tohoto ustanovení, a namítá, že úřad nebyl oprávněn zrušiti původní své rozhodnutí ani podle § 83 cit. nař. a naopak byl svým rozhodnutím, jež nabylo formální i materiální právní moci, vázán.

Otázkou, mohl-li žal. úřad pozměnit svoje rozhodnutí na základě § 83 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., nss zabývati se nemusil, ježto úřad o toto ustanovení nař. rozhodnutí neopřel. I bylo toliko zkoumati, zda žal. úřad pro úpravu původního svého rozhodnutí měl dostatek opory v ustanovení § 73 cit. nař.

Podle tohoto předpisu může úřad kdykoli z úřední moci nebo k návrhu »opravit chyby ve psaní, nebo v počtech, jakož i jiné patrné nesprávnosti v rozhodnutí nebo v jeho vyhotovení.« Není pochyby, že nešlo tu ani o opravu pouhé chyby ve psaní nebo v počtech, ani o napravení jiného zřejmého poklesku ve vyhotovení. Ze srovnání obou rozhodnutí vyplývá, že šlo o změnu obsahu rozhodnutí. Shledal-li totiž žal. úřad v původním svém rozhodnutí potřebu provést celé vyměřovací řízení od počátku znovu, uznal v nař. rozhodnutí na pouhé jeho doplnění zjištěním jediné skutkové okolnosti. Je nyní otázka, zda tuto změnu obsahu rozhodnutí lze podřadit pod zbývající případ, na nějž myslí § 73 cit. vlád. nař., t. j., zda jde o »jinou patrnou nesprávnost« rozhodnutí. Přímé odpovědi nedává ani toto ustanovení samo, ani jiný předpis správního řádu č. 8/1928 Sb. Nepřímá odpověď, a to negativní, však plyne z těchto úvah: Správní řád, stanoviv, že rozhodnutí, výměry nutno vydávati písemně (§ 72), učinil také opatření, aby se touto písemnou formou dostalo stranám takového sdělení, které i obsahem odpovídá skutečné vůli rozhodujícího úřadu. Pamatoval v § 73 — zřejmě po vzoru soudního řádu č. 113/1895 ř. z. (§ 419 a další) — na to, aby nedopatření, poklesky, které se přihodily při koncipování nebo při vyhotovování rozhodnutí, nemusily býti napravovány cestou odvolání — tedy prostředkem, který je vyhrazen toliko stranám a který vyžaduje jednak dodržení rekursní lhůty, jednak zákroku jiného než úřadu rozhodovacího, — nýbrž kratší a pro strany i úřad schůdnější cestou, cestou opravy, prováděné buď k pouhému návrhu nebo i z moci úřední. Podle § 73 spr. řádu může i úřad sám bez zakročení strany svoje rozhodnutí opravit. Tato možnost není ovšem neomezená. Mimo případy, kdy jde o chyby ve psaní nebo v počtech, lze cestou naznačenou v § 73 napravit jenom »patrné nesprávnosti«. O »patrné« nesprávnosti lze mluvit jenom tehdy, když nesprávnost je ze souvislosti celého rozhodnutí zřejmá, tedy bez dalšího snadno seznatelná. Může se tedy jednat jenom o zřejmé smyslové rozpory a omyly povahy skutkové, jichž opravou se na obsahu a smyslu rozhodnutí nic nemění. Změna obsahu rozhodnutí naproti tomu možná jest jen cestami, jež naznačuje správní řád v hlavě V. a VI., t. j. především na základě opravného prostředku strany, mimo tento případ pak jen podle §§ 83 a 86 odst. 2.

Žal. úřad provedl nař. rozhodnutím změnu obsahu rozhodnutí ze 17. října 1933 na podkladě ustanovení § 73 správního řádu. Jeho názor, že má ke změně původního svého rozhodnutí způsobem v nař. rozhodnutí uvedeným a stížností naříkaným dostatečný podklad v ustanovení § 73, je však mylný.

Č. 12.463.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Podle dávkových pravidel pro město Jablonec n. N., shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 a 15/1928 Sb., nutno i za osvobození od dávky z nájemného z důvodu dočasného osvobození od daně domovní podle § 51 zákona č. 43/